

Sinistä ja mustaa silmäkantamattomiin.
Yötä raskasta ja ajatonta.
Elänyt on meitä tässä yössä monta niin:
monta merenpohjan onnetonta,
pinnallakin silti osantonta.

Muualla on aika. Täällä vakaa pimeys.
Täällä yksinäisyys liikkumaton.
Muualla on viha. Täällä harras pettymys
alla tumman vesimassakaton.
Täällä voimissaan on Olematon.

Miten tänne jouduin miksi yöhön vajottiin?
Miten rautakahleen saimme rintaan.
Meitä aina niinkuin meriraukkaa katsottiin.
Toivat pimeään ne katseet pintaan.
Toisten taakka tuli toiseen hintaan.

Kahlinnut on mykkä illanhämy elämän,
luonut valtakunnan unenraukeen.
Äänettömyys meren syvyyksien, ikävän
kuurouttavaan hiljaisuuteen aukee.
Syvyyksien lukko koska laukee?

Silti täältä onnettomuus yli maailman
syystä pienimmästäkin voi lyödä.
Täällä telmii leviatan, hirmu Tuonelan.
Senkin saattaa silti miekka syödä,
joka tulee ihmissynnin myötä.

Tässä syvyydessä käännyn yhden puoleen vain.
Syvyydenkin läpi yhteen luotan.
Hiljaisuuden hetken huudan: "Kuule Jumalain!"
"Kuule, kuinka yksin sinun vuotan
tänne lähettävän toivon nuotan."

Vastaa meri ei, vaan kuunteleeko sanojain
yllä merten aavain korva Luojan?